

„Pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți”

Se pune mereu întrebarea ce înseamnă expresia „pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți” și s-au exprimat deja multe gânduri greșite și înșelătoare în privința aceasta. Pentru a înțelege corect expresia, trebuie să luăm mai întâi în considerare contextul în care apare. Apostolul vorbește în 1 Corinteni 15.24 și versetele următoare despre „sfârșitul” când Hristos „va da Împărăția celui care este Dumnezeu și Tatăl, când va fi desființat orice stăpânire și orice autoritate și putere”, cu alte cuvinte, când *timpul* va fi trecut și va începe starea *eternă* .

Hristos, ca Om, este Omul de neam ales, care a plecat într-o țară îndepărtată „ca să primească o împărăție” (Luca 19.12). În prezent, El încă Se află acolo, „încă nu vedem că toate Îi sunt supuse” (Evrei 2.8). Dar când Dumnezeu Îl va readuce pe Cel întâi-născut în lumea pământească, El nu numai că va avea ca moștenire neamurile și ca proprietate marginile pământului, ci va domni peste toate lucrările mâinilor lui Dumnezeu (compară Psalmul 2.8 cu Psalmul 8.5-7). Și El, ca Om, va administra Împărăția care I-a fost încredințată în adevăr și dreptate, doborând și înlăturând toate domniile, puterile și stăpânirile care I se opun. Odată cu înlăturarea morții, ultimul vrăjmaș, supunerea tuturor adversarilor Săi va fi desăvârșită. „Totul” va fi atunci la picioarele Lui. Și atunci, Singurul Desăvârșit și Demn va *da* Împărăția Celui care este Dumnezeu și Tată. El „primește” Împărăția, o administrează timp de o mie de ani în dependență de Dumnezeu și apoi o „dă” înapoi în aceeași desăvârșire în care a primit-o. Toți administratorii anteriori s-au dovedit a fi necredincioși sau imperfecti, niciunul nu a predat înapoi ceea ce primise. Hristos este singurul desăvârșit în această privință, ca și în orice altă privință.

„Dar, când Îi va supune toate, atunci și Fiul Însuși va fi supus Celui care I-a supus toate, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți” [1 Corinteni 15.28]. Omenirea, care a fost odată atrasă de El, nu va fi niciodată lăsată deoparte. „Isus Hristos este *același* ieri și azi și în veci” (Evrei 13.8). Dar toată autoritatea, care I-a fost conferită ca Om va înceta, iar Fiul Însuși va fi supus. În acest sens, El va înceta să „domnească”, dar nu va înceta niciodată să fie „Om” sau „Fiu”. Așadar, pasajul vrea doar să ne arate că toată autoritatea „încredințată” Lui va înceta. Când mâna lui Dumnezeu va crea un loc care să-I corespundă pe deplin, cerul nou și pământul nou, când El va spune: „Iată, fac toate lucrurile noi” și „S-a făcut”, și apoi se va odihni în dragostea Sa de toată lucrarea Sa, atunci *numai* Dumnezeu, în natura Sa și în toate desăvârșirile ființei Sale, va fi văzut și va forma odihna oamenilor și a întregii creații noi, din eternitate în eternitate.

„Dumnezeu va fi totul în toți.” Să observăm că nu se spune: *Tatăl* , ci *Dumnezeu* , adică Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, va fi totul în toți, în locul Împărăției omului în Hristos înălțat și chemat să domnească. Astfel, mai întâi *Omul* , în Persoana lui Hristos, va domni peste toate lucrurile create, iar apoi *Dumnezeu* va fi totul în toți, acolo unde dreptatea nu mai are nevoie să domnească, ci unde își are *locuința* , unde va locui în binecuvântare și pace fără sfârșit.

Împărăția de o mie de ani este subiectul planurilor lui Dumnezeu și al profeției. Este perioada pe care apostolul Pavel o numește în Efeseni 1.10 „administrarea împlinirii timpurilor”. În ea, Dumnezeu va reuni totul sub un singur Cap, în Hristos, totul va fi încredințat celui de-al doilea Om și va fi administrat de El în desăvârșire.

Starea eternă, cerul nou și pământul nou, nu este subiectul profeției. Ea nu este revelată nicăieri în Vechiul Testament. Ea este, ca să zicem așa, rezultatul a ceea ce este Dumnezeu în Sine: *lumină* și *dragoste* . În Împărăția de o mie de ani vedem împlinirea planurilor și intențiilor lui Dumnezeu cu privire la gloria lui Hristos și binecuvântarea omului. În starea eternă, totul va

mărturisii desăvârșirea necondiționată a expresiei discutate mai sus: „Dumnezeu va fi totul în toți”. În Împărăția de o mie de ani, răul încă există și, prin urmare, există motive pentru ca dreptatea să „domnească”. Păcătosul, adică omul care încalcă în mod grosolan și evident poruncile divine, va fi blestemat și pedepsit cu moartea, iar „în fiecare dimineață” cei fără de lege din țară vor fi nimiciți și toți cei care comit fărădelegi vor fi nimiciți din cetatea lui Iehova (Isaia 65.20; Psalmul 101.8). Așadar, starea nu este încă desăvârșită. În noua creație, în starea eternă, însă, totul va fi necondiționat bun, păcatul, nu doar consecințele sale, va fi eliminat pentru totdeauna și, de aceea, în cerul nou și pe pământul nou „va locui” dreptatea (2 Petru 3.13).

Cea mai completă și cuprinzătoare relatare despre starea eternă și absolut perfectă, care va urma Împărăției de o mie de ani, se găsește în Apocalipsa 21.1-5. Toate diferențele de timp și determinările de timp au trecut. Am intrat în eternitate. Cerul și pământul au dispărut dinaintea Celui care stă pe tron (Apocalipsa 20.11). A trecut ziua în care, după cum spune Petru, „cerurile vor trece cu vuiet mare și elementele, arzând cu căldură, se vor descompune, și pământul și lucrările de pe el vor fi arse în întregime” (2 Petru 3.10). „Marele tron alb” a fost ridicat, iar „morții, mari și mici”, au apărut înaintea lui pentru a auzi din gura Judecătorului sentința lor definitivă și irevocabilă. Păstrați până atunci prin puterea lui Dumnezeu, ei sunt acum înviați pentru a primi *judecata eternă la sfârșitul timpului*.

„Și am văzut un cer nou și un pământ nou” (Apocalipsa 21.1). Psalmul 102.26 s-a împlinit. Cerul vechi și pământul vechi au trecut sau, mai corect spus, „s-au transformat”, totul a devenit nou. Dar, așa cum în Împărăția de o mie de ani va exista o diferență între sfinții cerești și cei pământești, la fel și în starea eternă va exista o diferență similară. Mireasa își va găsi fericirea în faptul că este a Mirelui, în timp ce prietenii Mirelui, dacă le putem spune așa, se vor bucura de prezența Lui nemijlocită (compară cu Ioan 3.29). Dar binecuvântarea va avea o bază eternă. Mireasa coboară de la Dumnezeu în această lume nou creată, pentru a-și stabili aici locuința ca fiind „cortul lui Dumnezeu cu oamenii”.

„Și am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, coborând din cer, de la Dumnezeu, pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei.” Ultimele cuvinte, în legătură cu versetele 9 și 10 din capitolul nostru, ne arată clar ce trebuie să înțelegem prin imaginea acestei cetăți sfinte. Este mireasa, soția Mielului, încă împodobită cu veșmintele de nuntă (Apocalipsa 19.7-9), mireasa care, după trecerea „celor o mie de ani”, intră în starea eternă cu aceeași prospețime și frumusețe a afecțiunii ei nuptiale și a unirii împlinite, așa cum a fost văzută la ospățul nunții Mielului. Dumnezeu va locui atunci *cu* oamenii, nu va mai locui *deasupra* lor, ca în Împărăție (compară cu Apocalipsa 7.15; Ezechiel 37.27), și anume în cortul Său, Biserica sau Adunarea. „Ziua lui Dumnezeu” a sosit (2 Petru 3.12).

În această nouă creație nu mai este loc pentru un popor pământesc ales (Israel), nici pentru națiuni sau popoare ale pământului; vechiul a trecut. Există *un singur* popor, oamenii noului pământ, poporul *lui Dumnezeu*, și în mijlocul acestui popor un cort, un templu, în care Dumnezeu locuiește *cu* poporul Său. O altă caracteristică remarcabilă a ceea ce este complet „nou” este lipsa mării. „Marea nu mai este” – o dovadă nu numai că tot ceea ce separă și este instabil va fi înlăturat pentru totdeauna, ci și a reorganizării complete a lucrurilor în ceea ce privește starea fizică și existența omului. În timp ce astăzi marea este indispensabilă pentru viața oamenilor și existența întregii creații, atunci ea nu va mai fi necesară, deoarece Dumnezeu, care locuiește în mijlocul noii Sale creații, va constitui viața, liniștea, bucuria și totul pentru ei. „Dumnezeu este totul în toate” – chiar și Mielul nu mai este aici. *Dumnezeu vorbește, Dumnezeu împodobește, Dumnezeu locuiește în cortul Său, la poporul Său, Dumnezeu șterge lacrimile, Dumnezeu face totul nou, totul vine de la Dumnezeu.*

„Și El va șterge orice lacrimă din ochii lor; și moarte nu va mai fi, nici întristare, nici strigăt, nici chin nu va mai fi, pentru că cele dintâi au trecut” (Apocalipsa 21.4). Mireasa nu mai plânse de o mie de ani și mai mult, dar în Împărăția de pe acest pământ încă mai curgeau lacrimi, și ce groază, ce strigăte va aduce ultima judecată înfricoșătoare asupra acestui pământ și a locuitorilor lui, când focul va coborî din cer de la Dumnezeu și îi va mistui pe toți! (Apocalipsa 20.7-10).

Ce peniță ar putea descrie splendoarea acestei stări, ce minte omenească ar putea doar să o intuiască! Păcatul, cu toate consecințele sale îngrozitoare, este înlăturat pentru totdeauna, abolit prin sângele Mielului! Dumnezeu Însuși va imprima asupra întregului amprenta desăvârșirii Sale infinite. Tot ceea ce ne-ar putea aminti de lume, de căile ei, de scenele ei mereu schimbătoare, de păcatele și durerile ei, va fi alungat din această zonă de bucurie eternă și pace de neclintit. „Dumnezeu este totul în toate” – „Iată, Eu fac toate noi.” Fie ca Duhul Sfânt să scrie aceste două expresii adânc în inimile noastre!

„Și a spus: «Scrie, pentru că *aceste cuvinte sunt sigure și adevărate*»” [Apocalipsa 21.5b].

Titlul original: „Gott alles in allem”

Sursa: *Botschafter des Heils in Christo*, Anul 76, 1928, pag. 22-28.